

lænderes Side er der Enighed herom, og fra Direktøren for Styrelsen af Kolonierne i Grønland har Udvalget modtaget en Skrivelse, som i høj Grad giver Udtryk for denne Frygt. Der hævdes heri, at Oprettelse af faste norske Fangstpladser paa Grønlands Østkyst vil kunne faa skæbnesvanger Betydning for Angmagssalikdistriktets eskimoiske Befolkning, der i de senere Aar tvunget af Ernæringsforholdene har maattet sprede sig langs Kysten, saa der nu findes faste Vinterboplads til Tingmiarmiut i Syd paa ca. 62° 40' n. Br. og mod Nord op til Nualik paa ca. 67° 15' n. Br. med et efter Forholdene betydeligt Antal Beboere. Faste norske Fangstpladser paa denne Strækning vil betyde, at Eskimoernes Erhvervsmuligheder meget forringes, og det ukontrollerede Samkvem mellem Eskimoerne og de fremmede Fangere vil indeholde en stor Fare for Eskimoerne. Men ikke blot for Østkystens Befolkning rummer faste norske Fangstpladser paa Østkysten Syd for Angmagssalik en Fare, ogsaa Erhvervsforholdene i Vestgrønlands Syddistrikt, Julianehaabs Distrikt, vil komme til at lide meget derunder. Der henvises her til, at Sydgrønlands Landsraad 1918 nægtede Støtte til Oprettelse af en fast Boplads ved Lindensfjorden med den Begrundelse, at en fast Boplads her vel vilde give dennes Beboere gode Kaar, men vilde skade det øvrige Distrikts Fangst, fordi Sødyrene har deres Ynglepladser langs Østkysten, hvor de derfor ikke bør efterstræbes. Da Spørgsmaalet om Adgang til Oprettelse af norske Fangstpladser paa Østkysten altsaa har stor Betydning for Sydgrønlands Befolkning, mener Mindretallet, at Sydgrønlands Landsraad i Henhold til Lov Nr. 139 af 27. Maj 1908 §§ 8 og 10 og Anordning Nr. 131 af 18. Maj 1910 § 16 burde have Adgang til at blive hørt i denne for deres Erhverv vigtige Sag, og Mindretallet har henstillet, at dette skete, forinden Overenskomsten vedtages, men Flertallet har modsat sig det. Da den norske Regering har indrømmet Udsættelse med Traktatens Stad-

fæstelse paa ubestemt Tid, vilde der i saa Henseende intet være til Hinder for at indhente Landsraadets Udtalelse angaaende de rent erhvervsmæssige Følger for Sydgrønland, der kan fremkomme ved Overenskomstens Vedtagelse. Forinden Overenskomsten vedtages, burde efter Mindretallets Mening den Grænsefastsættelse for Angmagssalikdistriktet, der i Henhold til Overenskomsten kan foretages af Danmark, være sket, idet en Fastsættelse senere let kan give Anledning til Uoverensstemmelse mellem Norge og Danmark. Det samme gælder Reglerne for Samkvem mellem Nordmænd og Eskimoer. Mindretallets Henstilling i saa Henseende er imidlertid blevet afvist. — Da Mindretallet, som udviklet i det foregaaende, altsaa ikke deler den Opfattelse, at Overenskomsten vil befæste og videre udvikle det venskabelige Forhold mellem Norge og Danmark, og da vi med Grund frygter, at der af dens Vedtagelse kan opstaa skæbnesvangre Følger økonomisk og kulturelt for den grønlandske Befolkning, maa Mindretallet anbefale at stemme imod den, idet vi samtidig henstiller til Regeringen, saafremt Overenskomsten forkastes, snarest at gøre Skridt til, at Bekendtgørelsen af 10. Maj 1921 modificeres saaledes, at der gives Adgang for Nordmændene til de Pladser i det nordøstligste Grønland, hvor de tidligere har drevet Jagt og Fangst.

Et *Mindretal* (Reedtz-Thott) ser i Traktaten ligesom Flertallet først og fremmest en Bestræbelse for at befæste og videre udvikle det venskabelige Forhold mellem Norge og Danmark og er af den Opfattelse, at en Overenskomst som den foreliggende kunde være vel egnet hertil.

Angaaende Traktatens folkeretlige Betydning anser Mindretallet Danmarks Højhedsret over hele Grønland som fuldt ud fastholdt.

Mindretallets stærkeste Bevæggrund til i sin Tid at anbefale Overenskomstforslaget og til stadig at ønske det vedtaget